Anjumara en Sriba

Gerard R. Maynard

bron
Gerard R. Maynard, *Anjumara en Sriba*. Stichting Projekten, z.p. [Paramaribo] 2014

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/mayn006anju01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

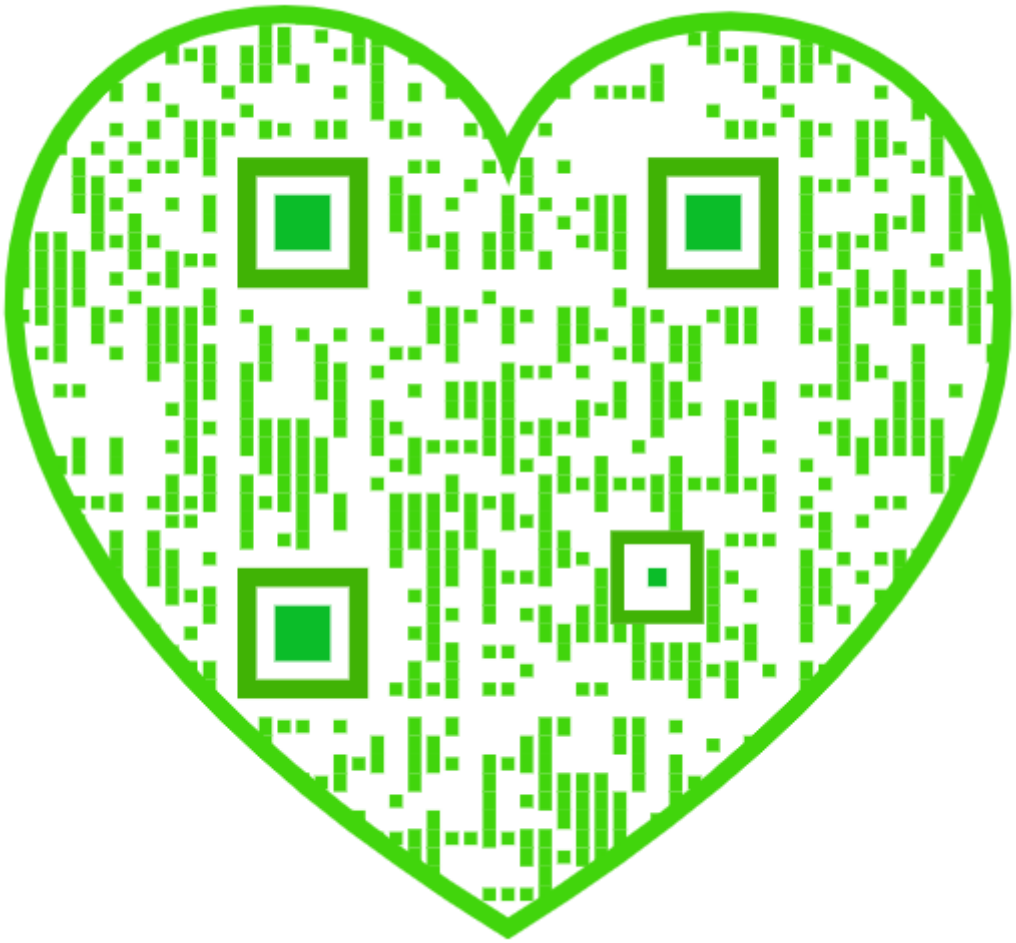

[Voorwoord]

Het verhaal van Sriba en Anjumara is een heel oud verhaal dat zich langgeleden heeft afgespeeld in een groot kanaal aan de rand van de stad.

De meesten van jullie zullen weten dat een kanaal lijkt op een rivier.
Een kanaal is meestal recht, een kanaal is door mensen gemaakt terwijl een rivier vanzelf is ontstaan. Net als in een rivier, leven in een kanaal veel vissen.

Wat jullie misschien ook wel weten is dat visjes uit hele kleine visseneitjes worden geboren. Als een babyvis uit het eitje kruipt, kan hij al meteen heel goed zwemmen. Dat moet ook, anders is hij een gemakkelijke prooi voor roofvissen.

De visseneitjes

Op een dag gebeurde iets heel bijzonders met twee visseneitjes.

Het was in de grote regentijd, toen er dagenlang heel veel regen vanuit de hemel naar beneden viel. Ook 's nachts bleef het doorregenen.

De riolen, de goten en ook het grote kanaal konden de grote hoeveelheid regenwater niet snel genoeg afvoeren. Ze waren dan ook tot aan de rand gevuld.

Op bepaalde plekken stroomde het water zelfs over de oevers heen. Hierdoor kwamen veel straten en erven in de stad onder water te staan.

Juist in die periode hadden veel vissen in het kanaal kuit geschoten, dat wil zeggen eieren gelegd. De meeste visseneitjes zaten goed vast aan de waterplanten, maar door de zware regenval waren heel wat eitjes losgeslagen van de stengels.

De losgeraakte eitjes dreven met de stroming mee naar lager gelegen gebieden. Overal waar het kanaal overliep, gingen er visseneitjes verloren. Sommige bleven bijvoorbeeld vaststeken in het hoge gras waar ze ten prooi vielen aan mieren en andere insecten.

Er waren ook eitjes die met het stromend water in de riolering verdwenen.

Twee visseneitjes echter hadden bijzonder veel geluk, want toen zij over de rand van het kanaal dreven, kwamen zij in een vijver terecht die vlak naast het kanaal lag.

Normaal was er geen verbinding tussen de vijver en het kanaal, maar door de zware regenval was er een smalle waterweg ontstaan die deze twee voor korte tijd met elkaar verbond.

De twee eitjes kwamen na hun zwerftocht tot stilstand tussen de stengels van de grassprieten in de vijver.

Meteen nadat de regen was opgehouden en het water in het kanaal ging zakken, verdween de waterweg tussen het kanaal en de vijver. De twee visseneitjes zaten nu gevangen in de vijver. Ze lagen wel heel goed verborgen in het hoge gras. De grashalmen beschermden hen tegen de felle zon en de harde wind.

Er gingen enkele dagen voorbij sinds de zware regenval. De eitjes lagen er nog altijd rustig bij in de vijver.

Vlak bij de vijver stonden enkele druivenbomen met veel rijpe vruchten.

Af en toe viel er een rijpe druif in de vijver. Er ontstond dan een prachtige kring in het wateroppervlak die alsmaar groter en groter werd, totdat hij net zo groot was als de hele vijver zelf. De visseneitjes leken te dansen op de golfjes die door de vallende druiven werden veroorzaakt.

De geboorte van rondvis en platvis

Een week nadat de visseneitjes in de vijver waren terechtgekomen, gebeurde iets heel bijzonders met hen. Ze begonnen namelijk plotseling uit zichzelf te bewegen. Eerst heel langzaam en daarna steeds sneller. Je kon door het dunne schaaltje in elk eitje een babyvisje zien bewegen.

Eindelijk was het zover, de visjes konden zich met een beetje moeite uit de eitjes bevrijden. Vrolijk zwommen zij naast elkaar in de vijver, alsof zij elkaar al veel langer kenden. Aangetrokken door de felle kleur en de zoete geur van de druiven op de bodem van de vijver, begonnen onze visjes van de heerlijke druiven te snoepen. Iedere dag aten zij van de druiven.

Hoewel zij allebei op dezelfde dag waren geboren, was het opvallend dat het ene visje veel groter werd dan het andere visje.

Je kon de visjes horen smakken onder het eten, zo lekker vonden zij de druiven. ‘Mmm, wat lekker,’ zei de kleinste vis.

‘Ja, zeg dat wel, en er ligt gelukkig nog genoeg van,’ antwoordde de andere vis.

De visjes genoten van de heerlijke druiven en hoefden zich dus geen zorgen te maken om eten. Vrolijk zwommen en speelden zij in de vijver die ze helemaal alleen voor zichzelf hadden. Er waren geen andere vissen te vinden in de vijver.

Anders was dat in het grote kanaal ernaast, daar zwommen wel duizenden kleine en grote vissen rond.

Onze babyvisjes wisten natuurlijk niet dat er vlakbij de vijver een groot kanaal lag. Ze waren heel tevreden met hun vijver. Overdag speelden zij druk met elkaar in het open water en 's avonds sliepen ze tussen enkele uitgegroeide wortels van de druivenbomen. De boomwortels waren alleen onder water zichtbaar en vormden een veilige slaapplek voor onze vriendjes.

Roodborstje

De twee visjes groeiden heel hard, iedere dag werden zij een stuk groter. Maar de grote vis scheen veel sneller te groeien, hij was al twee keer zo groot als de kleine.

Bovendien had hij ook een andere vorm dan de kleine. De kleine vis was namelijk plat en de grote was rond.

Ook zij zagen dat zij heel verschillend waren. Op een dag vroeg het kleine visje aan de grote vis: ‘Hoe komt het dat jij groter bent dan ik en waarom ben je ook dikker dan ik ben?...’ De grote vis moest lang nadenken.

‘Misschien komt het doordat ik veel meer druiven eet dan jij,’ antwoordde hij aarzelend.

‘Denk je dat het daardoor komt?’ vroeg de kleine vis.

‘Weet je wat, we zullen het aan onze vriendje in de boom vragen,’ stelde de grote vis voor. Met het vriendje in de boom bedoelde hij een vogel. Dagelijks kwam het Roodborstje van de rijpe druiven eten en omdat hij steeds een paar in de vijver liet vallen, dachten de visjes dat hij hun vriendje was.

‘Hallo! Hallo!’ riepen de vissen. Ze staken met hun hoofdjes ver uit het water. Maar de vogel zag hen niet. Hij keek geschrokken om zich heen.

‘Wie roept daar?’ vroeg hij. ‘Wij!’ antwoordden de vissen.

Roodborstje werd nog onrustiger, omdat hij nog steeds niet wist waar de stemmen vandaan kwamen. Hij spreidde zijn vleugels en wilde wegvliegen.

‘Niet weggaan, we zijn hier, onder je, kijk dan!’ Eindelijk zag hij de vissen in de vijver.

‘O, dus jullie zijn het die mij zo lieten schrikken! Dat is niet leuk hoor,’ zei Roodborstje boos.

‘Het was echt niet onze bedoeling om je te laten schrikken,’ zei het kleine visje.

‘Mogen we je wat vragen?’ vroeg de grote vis vriendelijk.

‘Nee, er liggen al genoeg druiven in het water!’ riep de vogel.

‘Wij willen helemaal geen druiven vragen,’ zeiden de vissen.

‘Wat dan wel?’ vroeg Roodborstje nieuwsgierig.

‘We willen graag weten wie wij zijn,’ antwoordde de grote vis.

Roodborstje moest heel hard lachen: ‘Ha! Ha! Ha!’

‘Waarom lach je?’ vroegen de vissen.

‘Omdat het een domme vraag is,’ antwoordde Roodborstje.

‘Jullie willen mij toch niet vertellen dat jullie niet weten dat jullie vissen zijn?’ vroeg hij. ‘Vissen! Zijn wij vissen? Wat zijn vissen eigenlijk?’ vroegen de vissen haastig.

‘Nou, je vindt vissen eigenlijk bijna overal waar er water is, ze kunnen alleen in water leven. Ik ben bijvoorbeeld een vogel, vogels leven in de lucht en in de bomen omdat ze kunnen vliegen.’

‘Maar als wij alle twee vissen zijn, waarom is hij dan anders dan ik?’ vroeg de kleine vis aan Roodborstje en wees op de grote vis.

‘Net als hoe je verschillende vogels hebt, zo heb je ook verschillende vissen. Jij bent een platte vis en je vriendje is een ronde vis,’ antwoordde Roodborstje.

‘Zo... dus ik ben Platvis en hij is Rondvis?’ vroeg de kleine vis.

‘Zoiets ja,’ antwoordde Roodborstje.

‘Gelukkig weten we nu wat wij zijn, voortaan ben ik Rondvis en jij Platvis, ga je daarmee akkoord?’ vroeg de grote vis aan de kleine.

‘Dat vind ik prima,’ antwoordde de kleine.

‘Ziezo, dan is dat dan weer geregeld,’ zei de vogel.

De man met het net

Roodborstje wilde langer praten met Rondvis en Platvis, maar hij draaide zich om en spreidde haastig zijn vleugels.

‘Ik ga er vandoor vissen, want daar komt een man aan met een visnet in zijn handen,’ zei hij.

‘Wat bedoel je?’ vroeg Rondvis.

‘Gaan jullie maar vast schuilen, want als hij jullie vangt, worden jullie opgegeten!’ riep Roodborstje hen na terwijl hij wegvloog.

Rondvis en Platvis hadden nog nooit een mens gezien. Nieuwsgierig sprongen zij op en neer uit het water om de man te kunnen zien. Ze schrokken echter toen zij zagen dat de man al vlak bij de vijver was.

‘Gek, ik zag net vissen in de vijver springen,’ zei de visser verwonderd.

Hij bleef voor de vijver staan en begon dreigend met het visnet boven zijn hoofd te zwaaien. Het was een werpnet.

‘Wat doet hij?!’ riep Rondvis bezorgd.

‘We moeten gauw gaan schuilen!!’ riep Platvis angstig.

De vissen zwommen zo snel als ze maar konden naar hun schuilplaats tussen de boomwortels. Op dat moment hoorden zij een harde plons in de vijver. Het water werd er helemaal troebel van. Vanaf hun schuilplaats zagen zij hoe het grote net naar de bodem zonk. Het net sloot zich snel om de vele druiven en dorre bladeren die op de bodem lagen.

De man was echter teleurgesteld toen hij het net weer ophaalde en merkte dat er in plaats van vissen, druiven en bladeren in zaten.

‘Er zitten zeker alleen maar kleine vissen in de vijver. In het kanaal zal ik wel wat vangen,’ mompelde hij terwijl hij wegliep.

‘Pffft, dat was op het nippertje zeg,’ fluisterde Rondvis.

‘Zeg dat wel, als we niet snel waren gaan schuilen, hadden we zeker vastgezeten in dat net,’ antwoordde Platvis.

Rondvis snuffelde bezorgd rond op de bodem van de vijver en zei: ‘De man heeft wel bijna al onze druiven uit onze vijver gehaald met zijn net.’

‘Maak je maar geen zorgen, morgen zullen we Roodborstje vragen om genoeg druiven voor ons te plukken,’ antwoordde Platvis.

De volgende dag kregen Rondvis en Platvis inderdaad genoeg druiven van Roodborstje. Ze hadden weer voldoende eten voor een hele tijd en zij konden weer zonder zorgen van het leven in de vijver genieten.

Dagelijks genoten onze vriendjes van de vele libellen en de vlinders die laag kwamen overvliegen en van de sprinkhanen die van grasspriet naar grasspriet sprongen. Af en toe speelden zij ook een partijtje mee met de kikkers die de vijver regelmatig een bezoek brachten.

De aanval van Pataka

Er gingen vele weken voorbij. Op een dag begon het weer heel hard te regenen. Het bleef maar regenen, totdat het water in het kanaal weer op sommige plaatsen buiten de oevers trad. Door de hoge waterstand in de vijver en in het kanaal, ontstond net als toen, weer een verbinding tussen de vijver en het kanaal. Maar dat hadden onze visjes niet door.

Ze zwommen plezierig in het verse regenwater en hadden de grootste lol. Nog nooit eerder hadden zij zo'n hoge waterstand in de vijver meegemaakt.

Maar lang duurde de pret niet, want vanuit het kanaal kwam plotseling een andere vis via de waterweg de vijver in zwemmen. De vis zag er net zo uit als Rondvis, alleen was hij iets kleiner. Deze vis gedroeg zich wel heel erg vreemd, want op het moment dat hij onze Platvis zag, viel hij haar meteen aan en probeerde hij haar op te eten. Met een opengesperde bek vol met vlijmscherpe tanden, zat de gemene indringer onze Platvis achterna.

‘Help! Help! Rondvis help!’ riep Platvis angstig.

‘Ha! Ha! Ha! Roep maar, niemand kan jou nu nog redden!’ riep de gemene vis.

Maar hij vergiste zich. Rondvis kwam direct op het geroep van Platvis af. De andere vis schrok toen hij merkte dat Rondvis Platvis kwam helpen. ‘Laat mijn vriendje Platvis met rust ja, anders krijg je het met mij aan de stok!’

‘Bedankt Rondvis,’ zei Platvis.

‘Ik wil dat die engerd gauw weggaat uit onze vijver!’ riep hij boos.

De andere vis wist niet wat hij hoorde.

‘Platvis, Rondvis, vriendje?... Wat gebeurt hier allemaal?’ vroeg hij verbaasd.

‘Je hebt duidelijk gehoord wat mijn vriendje zei, maak dus dat je wegkomt,’ zei Rondvis dreigend.

‘Jouw vriendje??’ vroeg de verwarde indringer.

‘Ja, wat is daar dan zo vreemd aan?’ vroeg Rondvis.

‘Ha!! Ha!! Ha!! Nu snap ik het! Jullie weten dus niet eens wat voor vissen jullie zijn, ha, ha, ha, wat grappig zeg,’ riep de vreemde vis.

‘Ja hoor, we weten wél wat voor vissen wij zijn, dat heeft onze vriendje Roodborstje ons verteld. Ik ben Platvis en hij is Rondvis, wat dacht jij daarvan?’ antwoordde Platvis trots.

Alweer moest de indringer heel hard lachen:

‘Ha!! Ha!! Ha!! En als ik zeg dat jij Sriba bent en dat hij Anjumara is, wat dachten jullie daarvan?’

‘Wat zeg je nou allemaal?’ vroeg Rondvis.

‘Je hebt het mis hoor, ik weet dat ik Platvis ben!’ riep Platvis boos.

‘Ha, ja natuurlijk ben jij een platte vis en natuurlijk is hij een ronde vis, maar jullie echte namen zijn Sriba en Anjumara. Geloof me maar, in het kanaal hiernaast zwemmen veel van jullie soorten rond,’ zei de andere vis overtuigend.

‘Ben jij dan ook een anjumara?’ vroeg Rondvis.

‘Nee, ik ben een Pataka, pataka's worden niet zo groot als anjumara's,’ antwoordde de andere vis.

‘Pataka? Wat een vreemde naam en waarom wilde je mij net opeten?’ vroeg Platvis aan Pataka.

‘Nou, omdat ik een roofvis ben, daarom,’ antwoordde Pataka.

‘Een roofvis? Hoe bedoel je?’ vroeg Rondvis haastig.

‘Roofvissen leven van andere kleinere vissen, dat moest jij toch weten?

Om groot en sterk te kunnen worden moet ik elke dag enkele sriba's opeten. Pataka's zijn namelijk dol op sriba 's,' antwoordde hij.

Platvis schrok toen hij hoorde wat Pataka zei en ging achter Rondvis schuilen.

'Je blijft van Platvis af!! Heb je begrepen? Deze sriba kan je wel vergeten!' riep Rondvis dreigend.

'Ha! Ha! Ha! Weet jij dan niet dat jouw soort meer sriba's op eet dan pataka's?' vroeg Pataka lachend aan Rondvis of liever gezegd aan Anjumara.

'Dat jok je, ik geloof er niks van!' riep Rondvis boos.

'Kom maar gerust mee naar het kanaal, dan zul je dat zelf met je eigen ogen zien. Je zult dan merken dat anjumara's de grootste roofvissen van het kanaal zijn. Waarom denk je anders dat je een bek vol met scherpe tanden hebt?' vroeg Pataka aan Rondvis-Anjumara. 'Dat is om in die druiven te kunnen bijten,' mompelde hij.

'Druiven!!? Ha! Ha! Ha! Jij bent de eerste Anjumara die druiven eet, alle andere zijn vleeseters,' antwoordde Pataka.

Platvis of Sriba, werd bang van Pataka's uitspraken en riep:

'Geloof hem niet Rondvis, hij wil dat jij ook net zo gemeen wordt als hij zelf is!'

'Daar hoef jij je geen zorgen om te maken Platvis, zolang ik hier ben zal niemand jou iets kunnen aandoen. We blijven altijd vrienden en ik zal je altijd blijven beschermen tegen roofvissen als Pataka.'

Met deze woorden had Rondvis-Anjumara zijn vriendje Platvis-Sriba gerustgesteld.

'Mij best, er zwemmen nog genoeg sriba's rond in het kanaal,' mompelde Pataka.

Pataka keert terug naar het kanaal

Intussen was het opgehouden met regenen. Overal begon het water langzaam te zakken. De waterverbinding met het kanaal begon steeds smaller te worden. Pataka zag dat en riep: ‘O jee, ik moet gauw naar het kanaal zwemmen anders zit ik tot aan de volgende grote regentijd vast in deze vijver.’

‘Er liggen anders nog genoeg druiven op de bodem, dus van de honger zou je hier zeker niet omkomen,’ zei Rondvis-Anjumara plagend.

‘Druiven!?’ Niet voor mij, bah!’ riep Pataka terwijl hij haastig naar het kanaal toe zwom. ‘Laat die engerd maar weggaan Rondvis. Hij hoort hier echt niet thuis,’ zei Platvis-Sriba. Pataka keek nog even om en zei tegen Anjumara:

‘Ik weet niet of je in de vijver wilt blijven, maar ik kan je wel zeggen dat je veel groter zult worden dan je nu bent. Als de mensen doorhebben dat er zo een grote vis als jij in de vijver zwemt, zullen zij alles doen om jou te vangen,’ toen verdween Pataka in het reusachtige kanaal.

Zijn laatste woorden hadden Rondvis-Anjumara aan het denken gezet.

‘Hmmm, als Pataka gelijk heeft kan ik niet langer in de vijver blijven wonen. In de grote drogetijd staat er weinig water in de vijver, de man met het net zou mij dan zeker ontdekken,’ zei hij tegen Platvis-Sriba.

‘Misschien heb je wel gelijk. Ik ben tenslotte klein en kan me heel goed verstoppen voor de mensen. Toch zou ik het heel erg vinden als je de vijver zou verlaten. Nu ik weet dat er roofvissen bestaan ben ik bang om alleen achter te blijven’, antwoordde Platvis-Sriba.

Meer sriba's in de vijver

Terwijl Rondvis-Anjumara en Platvis-Sriba druk bezig waren een oplossing te zoeken voor hun probleem, zwommen als door een wonder, drie sriba's door de smalle waterweg naar de vijver. Onze Platvis-Sriba herkende zichzelf in de andere vissen en zwom hen vrolijk tegemoet.

‘Hallo, welkom in de vijver. Ik ben blij om jullie te zien,’ zei hij vriendelijk tegen de sriba's. Maar de sriba's keken verschrikt in zijn richting, geschrokken riepen zij: ‘Kijk uit!! Er zit een anjumara achter je!!’

De sriba's wilden gauw weer naar het kanaal zwemmen. Maar daar was het al te laat voor, Anjumara sneed hun de pas af door de waterweg te blokkeren.

‘We zijn verloren!!’ riep één van hen angstig. Maar Platvis-Sriba stelde hen onmiddellijk gerust.

‘Jullie hoeven niet bang te zijn hoor,’ zei hij. ‘Rondvis, ik bedoel Anjumara is mijn vriendje.’

‘Jouw vriendje!!’ riepen de sriba's verbaasd.

‘Dat klopt, ik wil jullie helemaal geen kwaad doen,’ antwoordde Rondvis-Anjumara.

‘Als je ons geen kwaad wil doen, waarom houd je ons dan tegen om terug te zwemmen naar het kanaal?’ vroegen de sriba's.

‘Moeten jullie goed luisteren, Platvis, ik bedoel Sriba en ik zijn van jongs af aan samen opgegroeid in deze vijver. Vraag me niet hoe dat komt, want dat weet ik niet...’ Rondvis-Anjumara werd onderbroken door een van de drie sriba's.

‘Ik snap niet hoe zo een grote Anjumara als jij in zo een kleine vijver kan wonen?’ vroeg hij. ‘Ik vind het prima dat ook jij beseft dat ik niet in de vijver thuis hoor. Elke dag word ik een stuk groter. In het kanaal kan ik mij beter verstoppen voor de man met het net. Maar als ik hier blijf zal hij mij zeker vangen.’

De sriba's luisterden aandachtig naar Rondvis-Anjumara.

‘En wat hebben wij daarmee te maken?’ vroeg één van hen.

‘Ik ben van plan om in het kanaal te gaan wonen, maar mijn vriendje Platvis, ik bedoel Sriba, kan niet mee. Er zwemmen daar teveel roofvissen rond. Het probleem is echter dat hij zich eenzaam gaat voelen als ik hem alleen achterlaat in de vijver. Ik zou het daarom fijn vinden als jullie samen met hem in de vijver zouden willen wonen. Hier is het veiliger voor jullie. Als de verbinding met het kanaal verdwenen is kunnen geen roofvissen meer in de vijver komen,’ legde Rondvis-Anjumara uit aan de sriba's.

‘Dat klinkt goed, dan hoeven wij nooit meer te vluchten voor anjumara's, pataka's en walapa's,’ antwoordden de sriba's blij.

‘Dus jullie blijven voortaan in de vijver wonen?’ vroeg Platvis-Sriba.

‘Ja, wij denken dat wij sriba's gelukkiger zullen zijn zonder roofvissen in de omgeving,’ antwoordden de sriba's.

Rondvis-Anjumara verhuist naar het kanaal

Nadat de sriba's besloten hadden om in de vijver te blijven, merkte Rondvis-Anjumara dat hij nog maar weinig tijd had om naar het kanaal te kunnen zwemmen. De waterweg was immers al bijna helemaal verdwenen.

‘Goed, nu kan ik dan met een gerust hart afscheid nemen van mijn vriendje Platvis-Sriba. Ik beloof jullie dat ik aan de andere kant van de waterweg zal blijven waken, zodat er geen roofvissen in de vijver kunnen komen. Zodra de verbinding met het kanaal helemaal verdwenen is. hebben jullie niets meer te vrezen,’ beloofde Rondvis-Anjumara.

Hij nam toen afscheid van zijn vriendje Platvis-Sriba en van de andere sriba's.

‘Zorgen jullie goed voor elkaar! Ik beloof dat ik jullie in de volgende grote regentijd zal komen opzoeken!’ riep hij hen na.

Met veel moeite zwom onze Anjumara in het laatste restje water dat nog een verbinding met het kanaal maakte, naar het kanaal.

Zoals beloofd, bleef hij in het kanaal wachten tot ook dit beetje water verdwenen was en de sriba's veilig waren in de vijver.

Daarna zwom Rondvis-Anjumara verder naar het midden van het kanaal. Pas toen hij zijn kop boven het water uitstak, merkte hij hoe groot het kanaal was.

Eindelijk had hij voldoende ruimte om naar hartenlust te kunnen zwemmen.

Onze Anjumara was zo blij, dat hij van vreugde op en neer uit het water sprong.

‘Jáá á!! Jáá á!!’ riep hij.

Hij had in zijn vreugde niet eens gemerkt dat alle vissen in de buurt op de vlucht waren voor hem. Plotseling hoorde hij een bekende stem roepen: ‘Dag Anjumara, ik ben blij dat je naar het kanaal bent verhuisd... Of heb je liever dat ik jou Rondvis-Anjumara noem?’

Het was de stem van Pataka. ‘Héé é Pataka, ik had jou hier helemaal niet verwacht!’ riep Rondvis-Anjumara blij. ‘Je mag mij trouwens gerust Anjumara noemen hoor, daar heb ik geen moeite mee,’ zei hij.

Ze waren druk aan het praten, totdat Anjumara in de gaten kreeg dat zij de enige vissen in de omgeving waren. ‘Zijn er geen andere vissen in het kanaal?’ vroeg hij nieuwsgierig aan Pataka. ‘Natuurlijk zijn er andere vissen in het kanaal, maar ze zijn allemaal voor jou op de vlucht geslagen’ antwoordde Pataka.

‘Gevlucht! Voor mij? Maar ik doe ze helemaal niets, dat weet je toch!’ riep hij verbaasd.

‘Ja, maar dat weten zij niet. In de vijver had ik je toch verteld dat anjumara's de grootste en gevaarlijkste roofvissen van het kanaal waren? En dat weten zij wel,’ vertelde Pataka plagend.

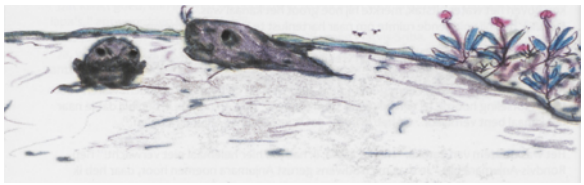

De grote rivier

‘Kom op, maak je niet druk om de andere vissen. Weet je wat, ik zal je het kanaal helemaal laten zien en daarna zwemmen wij naar de grote rivier,’ zei Pataka troostend.

‘De grote rivier? Wat bedoel je daarmee?’ vroeg Anjumara.

‘De grote rivier zou je je kunnen voorstellen als een enorm groot kanaal,’ antwoordde Pataka. ‘Dat wil ik graag zien,’ zei Anjumara.

Nieuwsgierig zwom hij achter Pataka aan. Deze liet hem eerst het hele kanaal zien en zwom vervolgens in de richting van de grote rivier.

‘Ik ben blij dat ik jou ontmoet heb, ik zou anders zelf mijn weg moeten vinden door het kanaal,’ zei Anjumara dankbaar.

‘Wacht maar dit is nog niks, de grote rivier heeft heel wat zijriviertjes, daar is het water lekker koel en staan er veel vruchtbomen,’ legde Pataka uit. ‘Ook druiven?’ vroeg Anjumara. ‘Ja, die vind je overal langs de oevers.’

‘Mmmmm, ik heb nu al honger,’ zei hij.

Nadat Anjumara en Pataka in diepere wateren terecht kwamen hoorden zij een harde dreun door het water gaan: ‘Tjoekoetjoekoetjoek...’

Anjumara raakte even in paniek van het plotselinge lawaai. ‘Wat is dat!?’ riep hij.

‘Maak jij je maar geen zorgen, dat is een naderend schip,’ zei Pataka geruststellend.

‘Kom laten wij naar de bodem toe zwemmen, daar zijn we veiliger,’ stelde hij voor. Het laatste kon Anjumara niet verstaan, want op dat moment voer een enorm schip over hen heen. Het gevaarte had het rivierwater zodanig in beweging gebracht, dat het rivierzand uit de ondiepere gebieden het water vertroebelde.

‘Ik wenste wel dat ik in de vijver was gebleven, ik wist niet dat er zulke dingen in het kanaal zwommen,’ zei Anjumara met trillende stem.

‘We zijn niet meer in het kanaal, wij zijn nu in de rivier. Alleen in de rivier zul je zulke grote

schepen tegen komen. Bovendien blijven zij op het water varen. Je bent dus altijd veilig als je onder water blijft,' antwoordde Pataka. 'Bedoel je dat het niet onder water kan komen?' vroeg Anjumara. 'Dat klopt, kijk zelf maar.'

Pataka zwom naar het wateroppervlak. Aarzelend werd hij door Anjumara gevolgd. Even later staken beide vissen hun hoofdjes boven het water uit en keken in de richting van het wegvarende schip. ‘Zie je wel dat het schip alleen óp het water blijft,’ zei Pataka overtuigend. ‘Ja, je hebt gelijk, maar de hele rivier is er troebel van geworden,’ antwoordde Anjumara.

‘Dat is waar, schepen veroorzaken nu eenmaal grote golven als zij zich over het water verplaatsen. Maar wij vissen hoeven ons daar eigenlijk geen zorgen over te maken. We moeten alleen zorgen dat we uit de buurt van de schepen blijven,’ legde Pataka uit.

De oceaan

Pas toen het schip uit het zicht was verdwenen en de golven waren gaan liggen, werd het Anjumara duidelijk hoe breed de rivier eigenlijk was. ‘Wauw! Niet te geloven zeg, en ik dacht dat er nergens zoveel water voorkwam als in het kanaal!’ riep hij verwonderd. ‘Dat was dan een vergissing, jij bent nu pas de wereld aan het ontdekken,’ antwoordde Pataka. ‘Ik denk dat er nergens een plek bestaat waar er meer water is dan hier,’ zei Anjumara. ‘Jawel, de oceaan,’ antwoordde Pataka nuchter.

‘De oceaan? Wat is dat, ook een rivier?’ vroeg Anjumara verrast. ‘Nee hoor, de oceaan is misschien wel honderd keren zo groot als deze rivier.’

‘Wáát! Dat meen je niet!’ riep Anjumara. ‘Kom maar mee, we zwemmen naar de monding van de rivier dan zul je het zelf zien.’

Haastig zwom Anjumara achter Pataka aan. Ze kwamen uiteindelijk bij de monding van de rivier aan. Ze zwommen naar de oppervlakte. Anjumara kon zijn ogen niet geloven toen hij de reusachtige oceaan zag. ‘Dit bestaat niet, is, is, is dit de oceaan?’ vroeg hij stotterend. ‘Ja, dit is de oceaan,’ antwoordde Pataka lachend. ‘Probeer zo hoog mogelijk uit het water te springen, dan kun je het veel beter zien,’ zei hij.

Anjumara volgde zijn raad onmiddellijk op en sprong hoog uit het water. ‘Niet te geloven, overal zie ik water!’ riep hij. ‘Dat bedoel ik, bij een rivier kan je de oevers nog zien, maar bij de oceaan kan dat niet,’ legde Pataka uit.

‘Zullen wij een beetje in de oceaan zwemmen?’ vroeg Anjumara terwijl hij haastig in de richting van de oceaan zwom. ‘Nee! Wacht!... We kunnen niet naar de oceaan zwemmen!’ riep Pataka. Anjumara schrok van Pataka's reactie.

‘Waarom niet, ben je bang?’ vroeg hij. ‘We kunnen niet in oceaan zwemmen, omdat wij zoetwatervissen zijn,’ antwoordde Pataka.

‘Zoetwatervissen? Wat bedoel je daar nou weer mee?’ Pataka moest diep zuchten.

‘Ik merk dat je nog heel veel te leren hebt, maar ik zal proberen het je uit te leggen. Als je naar de oceaan kijkt, schijnt er niks aan de hand te zijn met het water.

Maar als je in het oceaanwater zou zwemmen, zou je meteen merken dat het water erg zout is. En dat is het verschil met het water in de vijver, het kanaal en de rivier. De vissen daar zijn geen zoutwater gewend, maar zoetwater. Als een zoetwatervis in oceaan terechtkomt kan hij heel erg ziek worden of zelfs doodgaan... Snap je het nu? En gelukkig is het nu eb, anders zouden we niet zo dicht bij de oceaan kunnen komen want dan zou het laatste stuk van de rivier ook zout water hebben.'

'Leven er dan helemaal geen vissen in de oceaan?' vroeg Anjumara. 'Ja natuurlijk leven er vissen in de oceaan, maar dat zijn zoutwatervissen, die kunnen er wel tegen het zoute oceaanwater.'

Het zijriviertje

Anjumara vond het maar niks dat hij niet even een duikje kon nemen in oceaan. Maar aan de andere kant wou hij ook niet voorbij gaan aan de goede raad van Pataka. Hij was tenslotte degene die wist wat goed voor hen was. Dus besloot Anjumara om maar terug te keren.

'Houdt de rivier hier op?' vroeg hij.

'Ja, dit is de monding, hier loopt de rivier over in oceaan. Als je zin hebt kunnen we naar de oorsprong van de rivier zwemmen. Dat is de plek waar de rivier begint,' antwoordde Pataka.

'Dat lijkt mij een goed idee, maar zullen we nu niet eerst wat gaan eten, ik rammel van de honger,' zei Anjumara. 'Dat lijkt mij een beter idee, ga je mee?'

Pataka zwom met Anjumara naar een verderop gelegen zijriviertje waar enkele vruchtbomen stonden. Gelukkig hingen er voldoende takken met rijpe vruchten over het water, waardoor er veel vruchten op de bodem van de rivier lagen. Anjumara deed zich meteen tegoed aan een rode appel. 'Smak, smak... Mmmm wat lekker!' riep hij. 'Er liggen ook nog druiven verderop hoor!' antwoordde Pataka. 'Deze vrucht is veel lekkerder,' zei Anjumara met een volle mond. Pataka zag hoe smakelijk Anjumara van de appel at en kon het niet nalaten om zelf ook een stukje uit een appel te bijten.

'Hé, je eet ook fruit!' riep Anjumara verbaasd. 'Inderdaad, maar visjes blijven voor mij nog altijd het hoofdgerecht... Ik moet wel toegeven dat de appel best goed smaakt,' antwoordde Pataka lachend.

Op dat moment kwamen enkele garnaaltjes aanzwemmen. 'Kijk, er komen garnalen deze kant op, zou je niet één als tussendoortje lusten?' vroeg Pataka aan Anjumara.

'Nee bedankt, ik zit al vol.'

'Dan maar niet,' zei hij.

Pataka hield zich muisstil en wachtte totdat de garnalen binnen zijn bereik waren om vervolgens genadeloos toe te slaan. In een snelle draai greep hij één van hen in zijn bek. De garnaal had geen schijn van kans tegen de vlijmscherpe tanden van Pataka. 'Njam, njam,

njam wat lekker zeg!' riep hij. 'Ik moet nog aan jouw eetgewoonten gaan wennen,' zei Anjumara.

'Maak je maar geen zorgen, ik zal in jouw aanwezigheid nooit een sriba opeten,' antwoordde Pataka. 'Dat is heel aardig van je.'

Intussen had de duisternis haar intrede gedaan. Pataka en Anjumara hadden besloten om tussen het hoge riet te slapen. 'We moeten goed uitrusten want het wordt morgen een lange dag voor ons. Ik zal je dan brengen naar de oorsprong van de grote rivier. We moeten op bepaalde plekken tegen het snelstromend water in zwemmem en dat eist heel veel energie van je.' 'Het belooft morgen een spannende dag te worden,' zei Anjumara.

Tevreden keek hij tussen de riethalmen naar de eerste sterren die aan de hemel waren verschenen. Het duurde niet lang voor onze vissen in een diepe slaap waren gedompeld. Ondanks het harde gekwaak van de kikkers en de vele geluiden van de nachtdieren op de oevers, bleven zij ongestoord doorslapen.

De volgende dag werden zij gewekt door de eerste zonnestralen die het water opwarmden. 'Aaahh... Wat een heerlijke dag!' riep Pataka. 'Ik heb er ook zin in,' antwoordde Anjumara.

De tocht naar de oorsprong van de rivier

‘Je moet wel genoeg eten, want we gaan een lange reis maken vandaag,’ zei Pataka.
‘Wat spannend, ik hoop dat ik heel wat avonturen mag beleven..’
‘Daar kun je op rekenen,’ zei Pataka.

De vissen aten hun buikje rond. Pataka begon het fruit steeds lekkerder te vinden. Hij had voor het eerst van zijn leven een hele appel gegeten.
‘Gek hè, vroeger keek ik niet eens naar de vruchten in het water,’ zei hij smakkend.
‘Omdat je toen niet wist dat ze zo lekker waren,’ antwoordde Anjumara.

Na het eten zwommen zij de grote rivier op. Het was een zonnige ochtend met een strakblauwe hemel.
Maar al gauw kwamen onze vissen de eerste tegenslag van die dag tegen. ‘Oh, wat een pech!’ riep Pataka. ‘Wat is er?’ vroeg Anjumara.
‘Het wordt eb,’ antwoordde hij. ‘Wat betekent dat?’ vroeg Anjumara.

‘Dat betekent dat het rivierwater aan het zakken is. Het water stroomt nu naar oceaan en dat is precies de tegenovergestelde richting van waar wij naar toegaan. We moeten nu tegen de stroom in zwemmen,’ antwoordde Pataka.

‘Dat vind ik niet erg hoor,’ zei Anjumara.

‘Ik had liever rustiger water gehad... Maar je hebt gelijk, we laten ons niet tegenhouden door een beetje tegenstromend water. Als wij zoveel mogelijk langs de oever zwemmen ondervinden we minder hinder van die sterke stroming,’ legde Pataka uit.

De vissen zwommen vol goede moed stroomopwaarts. Op de kolkende rivier zagen zij bladeren, takken en af en toe een complete boom voorbij drijven. Alles wat in de rivier terecht was gekomen, werd meegesleurd in de richting van de oceaan. Anjumara genoot zichtbaar van het schouwspel. Steeds stak hij zijn hoofd boven het water uit om zoveel mogelijk te kunnen zien. ‘Ik ben benieuwd wat wij allemaal nog op deze tocht zullen tegenkomen,’ zei hij.

‘Ik moet je wel vertellen dat het geen tocht zonder gevaren is,’ zei Pataka. ‘Dat weet ik, want als we in de sterke stroming terechtkomen worden wij ook meegesleurd naar oceaan,’ antwoordde Anjumara

‘Dat bedoel ik niet. Straks komen wij langs een dorp, dat is een plek waar mensen wonen en zoals je weet jagen mensen op vissen. Het is daarom belangrijk om extra goed op te letten als wij in de buurt van het dorp zijn,’ legde Pataka uit.

Anjumara moest even slikken toen hij hoorde wat Pataka zei. In stilte zwommen zij verder.

De monding van de rivier lag al enkele mijlen achter hen. De rivier werd steeds smaller en ondieper. Ze kwamen al gauw de eerste echte stroomversnelling tegen. Er lagen grote en kleine rotsblokken in het water. Het water stroomde met grote snelheid langs de rotsen.

‘Zo, nu komt de eerste grote test. De stroming is hier zo sterk dat jij je staart en vinnen krachtig zal moeten bewegen om vooruit te komen. Zwem zo veel mogelijk van rots naar rots. Je kunt dan uitrusten achter de rotsblokken,’ zei Pataka tegen Anjumara.

‘Ik heb het begrepen,’ antwoordde Anjumara. ‘Oké dan, volg mij maar,’ riep Pataka.

Het Inheemsendorp

Anjumara zwom achter Pataka aan, die heel behendig het centrum van de sterke stroming wist te ontwijken. Met veel moeite kwamen zij uiteindelijk langs de stroomversnelling. Ze waren weer in wat dieper en rustiger water terechtgekomen.

‘Pfffft, dat vreet veel energie, zeg,’ zei Anjumara hijgend.

‘Ja, jij bent twee keer zo groot als ik, je houdt ook twee keer zoveel water tegen. Dat maakt het zwemmen voor jou extra moeilijk,’ antwoordde Pataka.

Ze kwamen langs een Inheemsendorp dat langs de rivier lag. Enkele kinderen namen een ochtendduik in de rivier. ‘We moeten nu goed opletten en zoveel mogelijk in het midden van de rivier blijven,’ zei Pataka.

Anjumara kon het niet nalaten om even boven water te komen om het dorp te kunnen zien. Er stonden verschillende hutten verspreid over het dorp. ‘Zo, dus dit is een dorp,’ zei hij. ‘Zorg ervoor dat de mensen jou niet zien, anders komen ze je opjagen met hun gevaarlijke pijlen!’ riep Pataka vanaf de rivierbodem. Anjumara zwom gauw weer onderwater.

Pas toen zij voorbij het dorp waren, zwommen zij weer naar het wateroppervlak. De steeds sterker wordende stroming kondigde een tweede stroomversnelling aan in de rivier. ‘We naderen zo meteen de gevaarlijkste stroomversnelling!’ riep Pataka.

‘Is de stroming bij deze sterker dan bij de vorige?’ vroeg Anjumara.

‘Nee, de stroming is ongeveer even sterk. Het verschil met de vorige is, dat de rivier nergens zo smal en zo ondiep is als bij deze stroomversnelling,’ antwoordde Pataka.

‘Dat hoeft toch niet gevaarlijker te zijn?’ vroeg Anjumara.

‘Dat juist wel, de mensen kunnen ons namelijk gemakkelijker opjagen hier,’ antwoordde Pataka.

Toen zij bij de stroomversnelling aankwamen begreep Anjumara wat Pataka bedoelde. De rivier was namelijk zo smal geworden dat de takken van de grote bomen langs de oevers elkaar konden raken. Ze vormden als het ware een dak over het water. Ook hier lagen er rotsblokken in het water, sommige waren door de Inheemsen beschilderd.

De dood van Pataka

Anjumara had weer veel kracht nodig om langs het snelstromend water te komen, dat zeer krachtig tegen de rotsen sloeg. Het was donker en koel onder de bladrijke bomen.

Onze vissen waren al bijna aan het einde van de stroomversnelling, toen er plotseling enkele Inheemse jagers op de rotsen achter hen tevoorschijn kwamen. Ze waren gewapaend met pijl en boog. Pataka en Anjumara konden niet meer terug en probeerden in paniek naar dieper water te zwemmen.

'Zwem voor je leven!' riep Pataka.

Maar dat was makkelijker gezegd dan gedaan. Door de sterke stroming kwamen zij moeilijk vooruit. Ze vormden een gemakkelijk doelwit voor de vissers. De eerste pijl ging rakelings langs het lijf van Anjumara.

'We moeten springend proberen om hier weg te komen!' riep Pataka.

Anjumara had het meteen begrepen, met enkele forse sprongen kwam hij in dieper water terecht en was meteen buiten bereik van de pijlen.

Maar Pataka had minder geluk... bij zijn eerste sprong al werd hij geraakt door een pijl die dwars door hem ging. Dat wist Anjumara natuurlijk niet, die zocht de bodem van de rivier af naar Pataka.

'Pataka! Pataka! Waar ben je!??' riep hij.

Maar er kwam geen antwoord. Plotseling hoorde Anjumara een harde plons in het water.

Hij zwom voorzichtig naar het oppervlak en zag tot zijn grote schrik een mens zwaaiend met een pijl naar de kant zwemmen.

Aan de pijl zag hij Pataka wanhopig spartelen, 'Pataka! Nee, Laat hem los!' riep hij boos.

Maar de visser hoorde hem niet, hij kroop net uit het water toen Anjumara hem in paniek een ferme beet toebracht in zijn hiel.

'Aáááááuuwhh!!' schreeuwde de man. Hij sprong bloedend naar de kant. Zijn makkers kwamen hem snel te hulp.

Ze schoten een paar pijlen af op Anjumara die gauw naar de bodem toe zwom.

De pijlen boorden zich dreigend in de zanderige bodem. ‘Pfft, ik heb weer geluk gehad,’ riep Anjumara.

Hij zwom naar de dichte begroeiing waar hij zijn hoofd ongemerkt tussen de grasstengels boven het water uitstak. Anjumara zag hoe de gebeten visser huppelend op één been en hevig bloedend door zijn maatjes werd weggevoerd naar het dorp. Eén van hen droeg de pijl waaraan Pataka vastzat. Hij bewoog niet meer, Pataka was dood.

Met tranen in zijn ogen keek Anjumara de mensen na, totdat zij helemaal uit het zicht waren verdwenen. ‘Arme Pataka, waren wij maar in het kanaal gebleven dan was dit niet gebeurd,’ mopperde hij.

Anjumara merkte dat hij niets meer voor Pataka kon doen. Hij verlangde naar het veilige kanaal, maar was bang om dezelfde weg terug te volgen langs de stroomversnellingen en het dorp. ‘Er moet een andere weg zijn die naar het kanaal leidt,’ dacht hij.

Hij besloot om verder stroomopwaarts te zwemmen in de hoop dat hij een klein zijriviertje zou tegenkomen dat naar het kanaal voer.

Maar hoe verder hij kwam, des te smaller werd de rivier. Ook de begroeiing werd steeds dichter. Anjumara was midden in de jungle beland. ‘Het lijkt alsof er geen eind komt aan deze rivier,’ mopperde hij.

Hij was opgelucht toen hij in de verte enkele sriba's zag.

Blij zwom hij in hun richting om met ze te praten, maar zodra de sriba's hem in de gaten kregen, vluchtten zij in paniek alle kanten op.

‘Jullie hoeven helemaal niet bang te zijn voor mij!’ riep hij verdrietig.

Maar er was geen vis die daarop reageerde. Hij was weer helemaal alleen.

Roodborstje de redder in nood

Net toen Anjumara de moed begon te verliezen, zag hij een druivenboom met rijpe vruchten aan de kant. ‘Dat komt goed uit, nu pas merk ik hoeveel honger ik eigenlijk heb.’ Hij zocht de bodem onder de boom af naar eetbare vruchten. ‘Er liggen alleen maar bedorven druiven hier,’ merkte hij teleurgesteld.

Op dat moment vielen een paar druiven achter elkaar in het water.

‘Héé, dat is wel geluk hebben!’ riep hij

Hij begon van de druiven te eten. Maar omdat er geregeld druiven naar beneden vielen, werd onze Anjumara nieuwsgierig. Hij zwom naar het oppervlak om te zien wat er gaande was. Boven in de boom zag hij een roodborstje van de vruchten eten. Van elke tros die hij aanpikte, vielen een paar druiven in het water. Anjumara begon te roepen: ‘Hallo!Hallo! Mag ik je wat vragen?’

‘Deze stem komt mij bekend voor,’ dacht Roodborstje. Hij keek omlaag en zag Anjumara in het water.

‘Ben jij het, Rondvis?’ vroeg Roodborstje. Anjumara straalde van blijdschap en riep:

‘Ben jij hetzelfde Roodborstje van de vijver!?’

‘Ja hoor, de platvissen hadden mij verteld dat je naar het kanaal was verhuisd. Maar wat doe je helemaal hier?’ vroeg Roodborstje. ‘Dat is een lang verhaal,’ antwoordde Anjumara.

Hij vertelde Roodborstje over zijn tocht met Pataka en over de vissers die hen bij de stroomversnelling opjoegen, waarbij Pataka werd gedood.

‘Ik wil zo graag weer terug naar het kanaal,’ zei hij verdrietig. ‘Dat is een vreselijk verhaal. Ik kan me best voorstellen dat je na dit alles graag terug zou willen’ antwoordde Roodborstje.

‘Zou je mij kunnen helpen om de weg terug te vinden?’ vroeg Anjumara. ‘Tuurlijk. Ik ken zelfs een kortere weg naar het kanaal, alleen moet je door een moeras dat vol zit met krokodillen,’ antwoordde Roodborstje.

‘Wat is een moeras en wat zijn krokodillen?’ vroeg Anjumara.

‘How, how, niet teveel vragen tegelijk. In een moeras staat weinig water en het is dichtbe-

groeid met bomen en struiken. Krokodillen kun je je voorstellen als reusachtige vissen die zowel in het water als op het land kunnen leven. Daarom vinden krokodillen het moerasgebied zo fijn, omdat er daar ook droge plekken zijn waar zij in de zon kunnen liggen,' legde Roodborstje uit.

'Ik dacht dat alle vissen bang waren voor anjumara's, zijn krokodillen dat dan niet?'

Roodborstje moest op deze vraag zo hard lachen dat hij bijna van zijn tak viel.

'Ik moet je zeggen dat het net andersom is, als jij een krokodil ziet doe je het meteen in je broek,' antwoordde hij.

Anjumara moest even slikken. Roodborstje had een voorstel en zei: 'Ik wil je voorstellen om morgenochtend naar het kanaal te zwemmen.' 'Waarom?' vroeg Anjumara.

'Omdat het straks donker wordt, de meeste krokodillen gaan dan op zoek naar eten. Dat lijkt mij niet veilig voor je, want krokodillen zijn dol op grote vissen. Als je de oversteek overdag waagt, kan ik je vanuit de lucht langs een veilige route leiden,' antwoordde hij. 'Dat vind ik een goed idee,' zei Anjumara.

'Je moet dan wel hier in de buurt blijven, ik kom je morgenochtend vroeg ophalen, afgesproken?' Anjumara vond het goed.

'Zou je voordat je weggaat, nog wat druiven naar beneden kunnen laten vallen?' vroeg hij.

'Ja hoor, gierigaard,' antwoordde Roodborstje lachend. Hij liet een hele tros rijpe druiven in het water vallen.

'Daag tot morgen, let goed op jezelf!' riep hij terwijl hij wegvloog.

'Bedankt voor alles en tot morgen!' riep Anjumara.

Anjumara was blij dat hij Roodborstje had ontmoet. Maar zodra hij alleen was moest hij weer aan zijn vriendje Pataka denken en dat maakte hem heel erg verdrietig.

'Ik hoop dat alles goed gaat morgen. O wat zal ik blij zijn als ik weer in het kanaal ben,' zei hij.

Het was intussen al een beetje schemerig geworden, dus ging hij op zoek naar een goede plek om de nacht door te brengen. Toen de avond inviel, lag Anjumara onder een deken van dorre bladeren te slapen. Het werd een lange nacht vol met nare dromen en nachtmerries.

De tocht door het moeras

De volgende ochtend was Roodborstje al vroeg in de druivenboom om van de druiven te eten. Anjumara werd gewekt door het geluid die de vallende druiven in het water maakten.

‘Plons, plons, plons...’

Hij zwom van onder de bladeren.

‘O, daar ben je al!’ riep Roodborstje.

‘Dag Roodborstje. Ik ben blij dat het weer dag is, ik heb heel naar gedroomd vannacht,’ zei Anjumara.

‘Dat was wel te verwachten na alles wat je gisteren hebt meegemaakt. Eet nu wat druiven, dan kunnen we naar het moeras vliegen... ik bedoel zwemmen... nee vliegen en zwemmen.’

Anjumara moest lachen. Even vergat hij alle ellende. ‘Je bent zeker nog niet helemaal wakker,’ zei hij.

‘Zeg dat wel. Kijk uit voor je hoofd, er komt een tros druiven naar beneden!’ riep Roodborstje. Anjumara dook gauw onderwater.

‘Platsss,’ viel de tros in het water. Roodborstje begon hard te lachen.

‘Dat was niet aardig van je hoor!’ riep Anjumara.

‘Ach, je moet ook tegen een grap kunnen, het was trouwens de mooiste tros die aan de boom hing,’ zei de Roodborstje.

Anjumara deed zich tegoed aan de sappige druiven, die al naar de bodem waren gezonken.

Roodborstje at rustig verder in de boom. Toen ze voldoende druiven hadden gegeten, besloten zij om naar het moeras te gaan.

‘Volg mij maar, ik zal vooruit vliegen. Als er gevaar dreigt, moet je wel onmiddellijk onder water gaan!’ riep Roodborstje, die boven Anjumara cirkelde.

‘Ik heb het begrepen,’ antwoordde hij.

Roodborstje vloog laag over het water, gevolgd door de snelzwemmende Anjumara.

Even later riep hij: ‘Het moeras is niet ver meer!’

Anjumara merkte dat er steeds minder bomen aan de rechteroever van de rivier stonden.

Roodborstje vloog naar een struik toe.

‘Zijn wij er al?’ vroeg Anjumara.

‘Ja, hier begint het moeras,’ antwoordde Roodborstje.

‘Maar ik kan het niet zien,’ zei Anjumara.

‘Natuurlijk kan je het moeras nog niet zien omdat het zich achter deze struiken bevindt. Je moet daar eerst onderdoor zwemmen, dan kom je er vanzelf in.’

Anjumara zwom onder de dichte struiken totdat hij aan de andere kant weer in open water kwam. Intussen was ook Roodborstje naar de andere kant gevlogen.

‘Wat is het mooi hier,’ zei Anjumara. ‘Dat wat jij ziet is nog niks, je moet het vanuit de lucht zien, dan pas merk je hoe prachtig het moeras is,’ antwoordde Roodborstje.

‘Welke kant moeten we op?’ vroeg Anjumara.

‘Volg mij maar en denk erom, er dreigt overal gevaar.’

Roodborstje wees hem de weg door het moeras. Hij moest wel van struik naar struik vliegen, omdat Anjumara anders zou kunnen verdwalen in de dichte begroeiing.

‘Zie jij al krokodillen?’ vroeg Anjumara.

‘Ik wilde je niet ongerust maken, maar nu je het zelf vraagt, zal ik je vertellen dat we al diverse krokodillen zijn gepasseerd. Ze liggen te zonnen in het hoge gras.’

‘Echt waar?’ riep Anjumara angstig.

‘Maak je nou maar geen zorgen, de krokodillen hebben de hele nacht gejaagd op prooidieren. Ze zitten nog vol en zijn bovendien ook nog moe,’ stelde Roodborstje hem gerust.

Het zwemmen verging Anjumara niet overal even goed, op sommige plekken moest hij zich door dichte begroeiing worstelen. Daar werd hij behoorlijk moe van. ‘Ken jij geen betere weg?’ vroeg hij hijgend aan Roodborstje.

‘Jazeker, maar die voert langs de krokodillen, ik denk dat het niet verstandig is om die te nemen,’ antwoordde hij.

‘Dan moet het maar zo,’ zei Anjumara.

‘Wees maar gerust, straks kom je weer in open water terecht dan gaat het wat sneller,’

Anjumara kreeg weer moed om door te gaan en inderdaad, hij kwam na een poosje weer in open en dieper water aan. Het diepe water was opvallend donker van kleur en voelde bovendien ook nog koud aan. ‘Brrrr, wat koud!’ riep hij.

‘Daar kan ik niet van mee praten, ik ben geen watervogel,’ zei Roodborstje lachend.

‘Ja, plaag maar,’ antwoordde Anjumara.

‘Dat was niet mijn bedoeling hoor. Ik denk dat de grote bomen hiernaast de oorzaak zijn van het koude water. Het water kan niet worden opgewarmd door de zonnestralen,’ legde Roodborstje uit.

Anjumara is weer thuis

De zon stond al hoog aan de hemel. Overal in het moeras waren er vrolijke geluiden te horen van zangvogels, krekels en kikkers. Anjumara werd er alleen maar zenuwachtiger van. ‘Hoe ver nog?’ vroeg hij.

‘Gefeliciteerd!’ riep Roostborstje. ‘Waarmee?’ vroeg Anjumara.

‘Je hebt het gehaald Rondvis. Het kanaal ligt achter die dunne hoge boom daar,’ zei hij.

‘Juppie! Ik ben bijna thuis!’ riep Anjumara blij.

Hij zwom zo hard als hij kon in de richting van de boom. Roodborstje had moeite om hem bij te houden.

‘Rustig, rustig, straks zwem je nog tegen een boomstam aan,’ riep hij.

Maar Anjumara kon zich niet meer inhouden, het verlangen naar het kanaal was te groot. In zijn grote blijheid zag hij de enorme aankomende krokodil niet. Plotseling kwam hij oog in oog te staan met de waterreus, die wel zes meter lang was. Anjumara verstijfde van de schrik en kon geen vin meer verroeren.

Roodborstje zag vanuit de lucht wat er gaande was en wist zeker dat het afgelopen was met Anjumara.

Maar Anjumara had geluk, zijn tijd was nog niet gekomen, want de krokodil zwom hem gewoon voorbij alsof hij blind was.

‘Jij mag van geluk spreken!’ riep Roodborstje verwonderd.

‘Ik, ik was zo geschrokken dat ik niet meer kon wegzwemmen,’ zei Anjumara met bevende stem.

‘Je zult je nu zeker afvragen waarom de krokodil jou niet heeft aangevallen?’ vroeg Roodborstje.

‘Ja, waarom heeft hij niet aangevallen?’

‘Zag je zijn buik dan niet? Hij had zijn buik net volgegeten, daarom had hij geen trek in jou,’ legde Roodborstje uit.

‘Zijn er in het kanaal ook krokodillen?’ vroeg Anjumara.

‘Ja, maar daar vind je de kleintjes, die jagen alleen op kleine visjes. Zodra zij groter zijn geworden verhuizen ze naar het moeras,’ antwoordde Roodborstje.

Anjumara was opgelucht toen hij dat hoorde. Hij zwom nu voorzichtiger naar het kanaal.

Roodborstje vloog naar de dunne boom die op de grens van het kanaal en het moeras stond.

‘Zo nu ben je thuis, je hoeft alleen nog een stukje die kant op te zwemmen, dan kom je vanzelf weer in de buurt van de vijver,’ zei Roodborstje.

‘Ja, ik herken het hier. Twee dagen geleden ben ik nog met Pataka hier geweest voordat wij naar de grote rivier gingen,’ antwoordde Anjumara.

Vol vreugde spartelde Anjumara in het water van het kanaal en riep luidkeels:

‘Ik ben thuis, ik ben thuis!!’

‘Je hebt het verdiend,’ zei Roodborstje.

‘Bedankt Roodborstje. Zonder jouw hulp had ik het kanaal misschien nooit meer teruggevonden.’

‘Ach, vrienden moeten elkaar altijd helpen,’ antwoordde Roodborstje.

‘Dat is waar, als ik ooit wat voor jou kan doen, moet je het zeker zeggen,’ zei Anjumara.

‘Maak je maar geen zorgen om mij. Weet je wat, ik ga bij de vijver wat druiven eten, dan doe ik de platvissen de groeten van je.’

‘Zeg maar dat zij mij weer in de grote regentijd zullen zien, dan zal ik ze vertellen wat voor avonturen ik allemaal heb beleefd!’ riep Anjumara.

‘Komt in orde. Hé, het valt mij ineens op dat er geen fruitbomen langs het kanaal staan, hoe ga jij dan eten?’ vroeg Roodborstje.

‘Maak je maar geen zorgen, ik ken een zijriviertje waar er voldoende verse vruchten op de bodem liggen, daar ga ik nu naar toe,’ antwoordde Anjumara.

‘Tot ziens dan. Dag Rondvis!’ riep Roodborstje en vloog naar de vijver.

‘Dag en geef de sriba's, ik bedoel de platvissen, namens mij wat extra druiven!’ riep Anjumara hem lachend na.

Hij zwom toen in de richting van de grote rivier, naar een plekje dat hem ongetwijfeld vaak aan Pataka zal doen denken.